

și ajută să joace o farsă eroinei vechiului basm.

Un spectacol mai nou este *Giovanino fără frică*, în care Ioana Rauschian, noua regizoare a teatrului nostru, încearcă prin text, mizanscenă, scenografie, ilustrație muzicală (care îi aparțin) un spectacol gen *commedia dell'arte*, în care păpușarii devin actori totali, montare ce aduce un plus de calitate, de profunzime actului creator. Modalitatea spectacolului permite eliberarea copiilor de sugestia magică, convenția teatrală fiind donutată de actorii-păpușari, care invită cu vervă publicul la o reprezentare păpușărească.

LIVIU BEREHOI

Actorul și partenerul său, marioneta

Lupul se ascunde în așteptarea celor trei iezi care, de la cumpărături (așa e în povestea „răsturnată“ de Mihai Crișan)

vor veni unul cite unul la locul stabilit pentru întâlnire

În sală, copiii, mai întâi timid, apoi într-un glas încearcă să-i prevină de primejdia ce-i amenință. Dar textul trebuie urmat cu strictețe. Reacțiile personajelor sînt cele stabilite în multele repetiții ce preced premiera. Spectacolul își urmează firul. La Teatrul de păpuși relația dintre actor și publicul în pantaloni scurți este directă și imediată. Răul trebuie sancționat pe loc — binele trebuie să triumfe, dacă se poate cu mult înainte de deznodămîntul final.

În urmă cu mai bine de zece ani, cînd am urcat pe scena acestui teatru minunat, care este Teatrul de păpuși, și mai ales pe scena acestui teatru de excepție, care este Teatrul „Tîndărică“, aproape toate spectacolele se jucau cu textul imprimat pe bandă de magnetofon, iar actorii păpușari dădeau viață personajelor-păpuși sau marionete ascunși de privirile spectatorilor. Astăzi, din ce în ce mai des, actorii ies alături de personajele lor pe scenă, sub privirile mirate dar nu mai puțin fascinate ale spectatorilor copii. Actorul și prelungirea mîinii sale — marioneta — devin parteneri.

Desigur, este foarte greu să crezi iluzia că marioneta se mișcă singură. Copiii însă au o disponibilitate, poate mai mare decît a adulților, de a accepta convenția. De la joacă lor cu păpușile-jucării pînă la jocul scenic al păpușilor-actori nu este decît un pas.

Mărturisesc că la început îmi era puțin teamă de copiii din sală. Nu le cunoșteam reacțiile și mai ales nu-mi dădeam seama dacă ceea ce văd înțeleg și le place. Alături de cîțiva colegi, am fost distribuit în două spectacole experimentale, cu care am vizitat mai toate grădinițele din București. Am învățat foarte mult atunci. Jucam pur și simplu în mijlocul copiilor, care, dacă doreau, ne puteau atinge —, pe noi și marionetele noastre. Reacțiile lor, imprevizibile la început, cu timpul ne-au devenit familiare. Cit despre diversitatea lor, se poate scrie un volum întreg.

Această experiență mi-a ajutat foarte mult mai tîrziu, cînd a trebuit să ies, alături de personajele interpretate, pe scenă, sub privirile directe ale spectatorilor.